

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Manuscripta Rhenaugiensa - Cod. St. Blasien 33 bis 37

[Pars I] - St. Blasien 33

Hohenbaum van der Meer, Moritz

[Südschwarzwald, St. Blasien], [2. Hälfte 18. Jh.]

Welfo, Fundator Monasterii Rhenaugiensis, Abschrift Hugo Schmidfelds
von 1769

[urn:nbn:de:bsz:31-46488](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-46488)

1.
187

Welfo
Fundator Monasterij Rhenaugiensis.

Anno 1750. opus præstantissimum in lucem
prodiit, sumptus necessarios suppeditante
Rege Angliæ, quatuor magnis voluminibus in
folio, quod sequentem titulum præfert:
„Origines Guelficæ, quibus potentiſſima gentis
„primordia, magnitudo, variaq; fortuna usq; ad
„Ottouem, quem vulgò puerum dicunt, primum
„Brunswicensium et Cuneburgensium Ducem; ex
„aqualium scriptorum testimonijs, instrumentis
„publicis, Statutis, Capitulis, gemis, sigillis, numis,
„alijsq; superstitionibus monumentis deducuntur, et in
„compendiis exhibentur. Opus præcurat G.
„Godefrido Guilielmo Leibnitio, Nilo G. Joannis
„Georgij Eccardi litteris consignatum, postea à G.
„Johne Stanicle Grubero novis probationibus
„instructum, varijsq; per necessarios animadversioni-
„bus castigatum; jam verò in lucem emissum à
„Christiano Ludovico Schneidio J. C. Preclarissima
„Guelfica adscribenda historia. Hanoveræ 1750.
„in fol. cum figuris.

In hoc opere, præscribente Illustrissimo G.
Mareschallo de Zurlauben, membro præstantium Lit-
-terarum, epistola Parisijs data die 7.ma Aprilis
An: 1700 absolute defenditur p. 14. l. II.

Wolfehardum, quem Goldastus, Rerum Aleman l. I.
parte 2. pag. 254. dicit, Comitem Kyburgi fuisse,
et Fundatorem Monasterij Rhenaugiensis, ipsissimum
esse Welf, Patrem Judithæ Imperatricis, quæ despon-
-sata fuit Ludovico Pio, et qui Fundator est
domus Guelficæ, seu Welforum.

Juvat rationes perspendere, ac documentis tum
domesticis, tum alienis succollare, ut res tam
diu tenebris obvoluta, post mille ferme à
fundatione annos, in lucem emergat clariores.

Fundatores.

Fundatores Rhenaugie ex nobilissima Alemānia
 profapia fuisse oriundos, non solum constat ex vita
 S. Jantani per Goldastum edita, ubi Viri nobilis in
Alemānia, et Senioris occurrit nomenclatura: Sed id
 multo efficacius probatur ex diplomatis origi-
 naliter adhuc existentibus. Sic enim ipse Ludovicus
 Rex Germanie a^{no} 852. Wolffenum nominavit
Virum nobilem de Alemānia: Rabanus Metropolitano
 Moguntinensi, et Salomon Epus Constantiensis
 quemdam Nobilem Virum de Alemānia, nomine
Wolffene, cujus Avus et Pater, nec non et ipse quoddam
quondam, Rhenaugia nuncupatum, in Alemānia con-
 stituerunt, oblatibus nostris representarunt.

Sic filius Ludovici Carolus (casus eundem Wolffenum
 a^{no} 870. Virum Illustris, nuncupare non dubitavit: Vir quidam
Illustris, nomine Wolffene mihi Karolo Ludovici
Reverentissimi Regis filio de sua proprietate constructum
Monasterium in jus proprium post suum obitum
constituit habendum. Similia occurrunt in alijs
 chartis, in quibus Sapius Wolffenus Dominus loci, et
Senior vocatur. Senior, inquit Almus Eurlaubig
 cum Eccardo, hic significat Dominum terra; inde
 venit vox Gallica Seigneur, italica Signor, Hispana
Señor. Monasterium Rhenaugiense erat adifica-
 -tum in territorio, quod proprium, et plene ad predictum
 Dominum spectabat, qui vocatur Nobilis Vir; Titulus, qui
 tunc non dabatur, nisi Viris ex summa nobilitate
 descendens, scilicet comitibus. Addam et ego:
 Titulum Illustris dari solitum Viris ex Regia
 stirpe procreatis.

Jam vero nomen, tempus, et locus cum Wolffene
 nostro, quem avum Wolffeni credimus, conveniunt;
 quid igitur restat, nisi ut primum Rurij nostri
 Fundatorem fateamur. Singula perscrutemur.

Wifhard, Welfhard, Wolffhard, Eurlaubij verba
 sunt, et idem nomen, ac Welf, Welfo, Quelfo; auctores
 medie aetatis his vocibus usi sunt indifferenter.

Id probant viri eruditi ex quodam descendente ex familia
Welfica, quem Hermannus contractus vocat Welfum; He-
 -pidannus vero Monachus San-gallensis Welfhardum:
 Sava contentionis fomes, inquit ipse, apud Goldastum, ad an:

Ad an: 1031. exarsit in sacrosancto die Paschali apud Vindelicam Augustam inter Hunoradum Regem, et patrem eius Hunoradum, cui etiam Ernest consobrinus eius sua Alemannia, et Wolfhardus Comes postea confederati, simul rebellare sunt ausi. Hermannus vero contrafectus ad an: 1028. ait: Ernestus Dux, et Welfus Comes orzado Imperatori ad deditiorem veniunt. Non absimile animadvertere licet in ipso Welfo totius stirpis capite, et primo fundatore nostro, quem Theganus Crepus Trevirensis Auctor cominus vocat Welfum, Anonymus Astronomus, pariter equalis Welfum, denique Lampertus Schafraburgensis, auctor quidem etate illis paulo inferior, nuncupat Welfin. Audiamus singulos de eadem re ad historia nostra non aliena loquentes: Testis Thegani: "Sequenti vero ano: Imperator Ludovicus Pius ano 819. accepit filiam Welfi Ducis, qui erat de nobilissima stirpe Bavarorum, et nomen Virginis Judith, que erat ex parte matris nobilissimi generis Saxonici, eamq, Reginam constituit." Testis Lamperti: "Ludovicus Judith filiam Welfin uxorem accepit." Testis Astronomi: "Imperator inspectis pleciq, Nobilium filiaribus Welfi Comitis filiam, nomine Judith, uxorem duxit." Audiamus postea ex testamento Fulradi eundem Welfum, ipsdem penè litteris Wolfhardi caprepsim. Occurrit idem Welfo sub nomine Wolvini Comitis Brisgavie ad an: 805. apud Schoepelinum J. I. Hist: Badensis pag: 420. ex Charta San-Gallensi apud Herrgottum. Ceterum bene advertit Helmus Zuelau-Bius, historicos eorum temporum adhibuisse absq, distinctione Titulum seu Comitis, seu Ducis, quia erant officia non hereditaria, sed ad nutum amovibilia: dignitas Comitis erat iudiciaria et civilis, Ducis vero erat militaris. Majores nostri non semper primum Fundatorem nostrum Wolfhardum vocarunt, sed subinde Welfinum, aut Wolfe-num, sub quo eodem nomine omnes huc communitè Fundatores nostros intelligebant. Vitus Prior Oberpergersis, qui chronicon Bavaricum composuit, ano 1495. vulgatum à Pedro J. B. Anectotorum; patrem Judithæ vocat Wolf, quod certe lupum significat à prisca Teutonibus in similitudinis Symbolum Marti Sacratum: addita particula Hart, firmitatem quandam designare videtur, uti in nominibus Markart, Erhart, Sighart, quæ subinde præponitur, e.g. Hartman, Hartmut, nullum igitur restat dubium, quin idem Wolfhardus possit esse Welfus.

P. Romanus à Caufen

Tempus

Tempus, quod attinet, praecipue impulit viros illos
 eruditos, originum Guelficarum scriptores, ut hanc
 in sententiam incidere. Ruthardus, quem patrem Welfi
 esse probant, circa medietatem saeculi Octavi floruit. Anno 752
 teste Anastasio de vitis Pontificum, dux Ruthardus ad S. Mau-
ritium in Valesia missus fuit cum Judrado Abbate S. Dionysiani,
 ut ibi crederet Stephanum tertium Papam. Anno 753. idem
 occurrit sub nomine Cheolardi in actis Conventus Parisiensis,
 occasione Martij S. Dionysiani celebrati apud Mabilonium de
 re diplom: T. VI. Cap. 40. Paulo post Ruthardus missus
 in Alemaniam unacum Wazino persecutus est S. Othmarum;
 quod tamen malefactum compensavit per fundationem Mon-
asterij Gengenbaccensis, et Schwarzachensis: videtur per-
 venisse usque ad annum 708. quo refertur subscriptus in quadam
Karta a Goldasto T. 2. p. 1. pag. 39. Sub Rothardo comite.
Menzium Rhenaugiense dicitur primitus fundatum: quin imo
 eo ipso ano, quo a Majoribus nostris traditum accepimus, initia
Monasterij nostri referenda esse. Occurrit Welfo, sub nomine
Wolfsardi in testamento Abbatis Tuberli, quod Mabillo-
nus ea autographice integrum edidit in actis S. Benedicti:
 Sac. 3. p. 2. fol. 341. Sic enim legitur; quamvis mendosa pro-
 more illius avi. Subscriptio: „Actum publice Haeistalli ano
 „nono et quarto regnante Carolo gloriosissimo Rege Francorum
 „et Engobardorum, atq; Patricio Romanorum. Ego Totradus
 „capitaneus S. in Dei nomine. Maginarius consensu et S. Signum
 „Teudrico. Hamceado + consensu. Signum + Welfardo.
 „Signum + Hadatto q. vocalis prima in hoc nomine omnia est,
 „cui e vel e substitui possit. Simile offert Mabilonius in Anal.
 „fo. 2. ad an. 773. Signatum fuit hoc testamentum anno
 „778. quo referimus initium nostri Monasterij.
 „Erant illo ano Carolus M. Haeistalli prope Mosam, ano nempe
 „regni sui Francici nono, et Engobardici quarto, ubi caecitum
 „validum contra Saxones itecum rebelles congregavit: inter
 „Duces confluentes unus erat ex Alemania Welfardus, quem
 „Viri illi eruditi, de quibus jam saepe, Welfum esse volunt, qui
 „cum alijs Principibus: omnes enim Principes putat fuisse
 „Mabilonius: illi testamento subscripti. Fortassis haec
 „ipsa expeditio bellica animum indidit Welfoni ad
 „condendum novum Monasterium: certe qui ducendo caec-
 „itatus capax erat, valeret quoq; etate, viribus et opibus
 „pro condendo monasterio; habemus itaq; et tempus et anum.

Corus

Cuius Fundatorum nostrorum, qui in diplomatis designatus
 est Allemania: Vicum nobilem de Allemania: notum est,
 Airpem quelliam praestantissimam in Allemania fuisse.
Walafredus Arabo in vita S. Ottonis C. 4. dicit: quod
Wazinus et Ruthardus tunc totam Allemaniam gubernarint,
 id est, in interprete Zuclaudis, Sueviam et Helvetiam germa-
 nicam, usq. ad Rusam flumen. Ex Ruthardo, non ex Wari-
 no prodijt gens Allemanica quellorum, quod bene nota-
 dum contra Bucelinum part. 2. Historia Agilolfica
 pag. 301. aliosq. qui me hactenus in errore detinuerunt.
 nam Wazinus, alias Weinher, aut Wazmann generi francus
 erat, ut directe testatur auctor vita S. Pimmiij Cap. XV.
alta Francorum nobilitate propagatus: is donavit S. Piz-
 minio fundum in finibus Episcopatum Trevicensis et Meter-
 sis ad constituendum Monasterium de Hornbach: ejus
 Pater vocabatur Wegenleuto, uti probavit Tschertz in opere
 cui titulus: Origines Palatinae pag. 48. et seq. videatur
 etiam S. Eccardi Aema Gibelinum: filius Wazino Gramberti
 erat, ut constat ex Eccardo San-Galensi apud Goldastum pag.
 300. consecutus autem seram Grambertus filius Wazini per-
 secutoris nostri Ottomari ubi idem scriptor addit, Grambertum
 in hujus facti premium, quo aeolum R. a tauro liberavit,
Jementrudem sororem S. Hildegardis matris Rudovici Pij,
 uxorem consecutum fuisse, ex qua Welfus, ut vult Bucelinus,
 eo ipso generari non potuit, nisi dicamus: Rudovicum pium
Juditham consobrinam suam matrimonio sibi conjugasse.
 Conge aliam prosapiam Wazinus cum Gramberto condidit,
 ex qua, referente Mabilonio to. 2. Annae pag. 78. prodijt
Wido conditor Monastij Weissenburgensis, qui certe in tota
Welforum genealogia non occurrit. Eodem pacto aberrant,
 qui Ruthardum et Wazinum germanos fratres fingunt,
 licet officio et animo in persequendo S. Ottomaro conjuncti essent.
 Sed redeamus ad Ruthardum Allemanica stirpis satorum
 demonstrandum. Narrat Eccardus junior apud Goldast:
 pag. 18. Sequentia de Conrado I. Imperatore, gentis Alle-
 manica Welfi nostri pronepote ad An. 918. " Rex vero ca-
 stellum illud odiosum Bolman S. Ottomaro causa malitanti
 tradidit diuendum, omniq. ano ille, dum vixit, censum capitis
 sui in cenam ad sepulchrum ejus, uti filius carnificum illorum
 pro reatu in eum quasi proprio misit: quod et Rudolfus
 postea Wolshardi comitis Pater, cum ejusdem quidem prosapie
 fuisset, in censu calybum de metallo francium Juliarum fecit."
 Ecce, aperte quellor Allemanos ex Ruthardo aut Wazino
 descendisse testatur: non ex Wazino franco; ergo, ex Ruthardo
Allemano. Nec moveat quemquam, quod Theganus dicat:
Welfum fuisse de nobili Bima stirpe Bavarorum: constat enim
 eandem

11 m 8

candem stirpem Bavavorum per Rutherfordum effectam esse Alemannicam, atque utriusque eandem esse originem, uti Praesbiteri Vieri Eccardus et Zuzlaubius demonstrarunt; ille quidem in dicto opere Sumptuoso de originibus quelficis, hinc vero in Dissertatione de origine et regno Rudolphi, Regis Burgundiae transjuranae, quae Anno 1700 in Regia Academia Inscriptionum et Bellesartum Literarum lecta est, ejus scriptis adhaerenda. Probat in primis, Quelfos originem suam referre ad domum Agilolphingicam ex lege Bavavorum hujus tenoris: Pux vero, qui praestitit populo, ille semper ex genere Agilolphingorum fuit, et debet esse: deinde ostendunt domum Quelficam descendere a quodam Welfone duce Saxonum, Herzogum, Rugorum atque Tuccilingorum, filio Ducis Chionis, et fratris Odonacis Regis Italiae, quae deinde saeculo octavo in duo brachia se divisit, quorum primum constituit Adalbertus comes Bavariae et Fundator Monachii Tegeensensis circa An: 747, atque Stipes exiit Marchionum de Toscana, et comitum Eucensium: alterum vero Rutherfordus, comes ducatus Alemanniae frater junior Adalberti auctor effectus est prima familiae Quelforum in Suevia, Ducum Bavariae, et Regum Burgundiae utriusque, trans et cisjuranae.

Verum locus non solum in hac amplitudine totius Alemanniae sententiam istam confirmat, sed etiam si viciniora loca attendamus. Si verum est, Rutherfordum primo arcis Niburgicae fundamenta posuisse, quod tamen antiquis testimoniis caret, jam cum quadam in hodierna Helvetia possedisse constat. Verum saltem est, ejus filium fuisse Welfhardum, qui tamen idem est cum Welfone comite Alemanniae: sed certiora monumenta non desunt. Auctor antiquus anonymus Monachus Weingartensis editus a Tribnitio inter Scriptores rerum Brevisvicensium pag. 781 sequentia narrat: Sanctus igitur Anradus in Episcopatum promotus, patrimonium, quod a Patre possederat, Altoff, Wolpherswende, Berge, Fronhoven cum suis pertinentiis, et quod hodie pertinet, fratri suo Rodolpho per concambium donavit, et ipse ab eo remota recepit, id est, Cüßlingen, andilvinger, cum appendiciis suis, et in Alsatia colmie, et infra Rhætiam curiensem amidiis fluminis Eugene, quae omnia Ecclesiae suae Constantiensi.... contradidit. Notentur Cüßlingen et Andilvinger, quae haud procul Rhenaugia distant, et non solum probant Welforum dominatum in his partibus, sed etiam, quod a Rutherfordo descendant. En evidens testimonium Radberti de casibus S. Galli G. 2. ubi refert: Sidonium Episcopum Constantiensem auctorem persecutionis S. Ottonis sui adiutoribus

Wittering

In
ten

adjutoribus premia elargitum, et Ruzardo quidem nominatenu
 Andolringam: quibus, ut solatis essent, beneficia promisit,
 atq. donavit, Wazino videlicet Vina, et Tuzinga, et Enzi; Ru-
 zardo vero Andolringa et Uzinaha. Igitur S. Conradus
 Andolringam per comutationem a fratre accepit, quam ille
 per hereditatem a proavo obtinuerat. Verum Andolringa
 presbitero pro Monasterio nostro facit, ubi a Fundatoribus nostris
 utiq. Quelfis, et a Ruzardo descenditibus, non modica jura
 et census accepimus, ipso ponte hodie dum nean feudali ad
 Monasterium pertinente.

Quandoquidem de S. Conrado mentio injecta est, placet presens
 Systema ex hujus S. Viri in nostrum Monerium ostensa sollicitudine
 firmare. Cum enim ex Fundatorum nostrorum propagine exortus
 fuerit, imo Restauratoris nostri Wolveni ex fratre Henrico nepos
 existerit, mirandum non est, quod post secundam ab Hungaris Monerio
 nostro illatam vastationem animum adiecit ad illud denuo restau-
 randum, cui ipsemet aliquamdiu paternam providentiam praesuit, et
 Diplomata pro confirmatione privilegiorum ab Ottone III. ejusq.
 filio Ottone II. impetravit: Venerabilis, inquit Otto III. in diplom.
de anno 973, Constantiensis Ecclesiae Episcopus Conradus nostram
implozavit Serenitatem, quatenus conscriptiones et praecepta ab
antecessoribus nostris, Regibus videlicet et Imperatoribus, Mona-
chis et Monerio Rhenaniae edita, nossea etiam confirmatione corrobo-
racemus: in quibus cum libera electio Abbatis ex gremio con-
 tineretur, abdicata administratione Wisperum monachum eligi
 permisset: nec minus munificentia veri Regis Ludovici Germanici
 qua anno 870. integram ferme Cleggoviam ultra Rhenaniam attribuit,
 viris doctis necessitudinem quamdam cum Restauratore Wolveno
 portendere videtur: miratus est plane C. Schaeffelinus propen-
 sionem tanti Regis tribus diplomatum declarata.

Verum alia circumstantia praecesserunt, qua mirifice cum tempo-
 rum illorum factis conveniunt, atq. neam Monerij nostri cum Wel-
 si familia testantur. Nota sunt bella illa, qua praecipue anno 893.
 ratione Imperatricis Judith Quelfica, ejusq. filij Caroli XVI,
 inter Ludovicum Pium, ejusq. liberos Lotharium, Ludovicum Ger-
 manicum, et Pipinum exorta sunt, quibus universum Imperium
 concussum, et nossea praesertim partes vastata fuerunt. Necesso erat
 praepriis Judithae domum exagitatam fuisse, possessiones diruptas,
 quin et Monerium nostrum ab ipsis possessum et fundatum penes fir-
 patum fuisse, ut loquitur Wolvenus in litteris Restorationis:
ipse locus Parentibus meis inter se litigantibus atq. vastantibus penes
diripatum evenit: quibus verbis indicat, propinquos suos non
fuisse concordos, sed diversis partibus adhaesisse: credibile est,
Orthiconem Wolveni patrem, Ludovico Germanico universam
Alemaniam invadente, tandem hujus favisse intentioni; cum
alterum filium in aula Ludovici Pij Imperatoris versantem
aversaretur, prout testatur Anonymus Weingartensis: Orthico
Judithae frater.

110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120.

119

postea cruenta factiones Guelphorum et Ghibellinorum: matrimonio
 junctus cum Mathilde filia Henrici II. Regis Anglie, fuit Pater
 Henrici Ducis Saxonie, et Comitis Palatini Rheni, Imperatoris
 Ottonis IV., et Julii Principis Saxonie. Otto filius
 hujus ultimi primus creatus est Dux Brunsvicensium, et
 Luneburgensium anno 1235. Hic princeps est auctor domus
 Ducum Brunsvicensium et Luneburgensium, cujus brachium
 eccentius, scilicet Ducum Luneburgensium hodie imperat
 Magna Britannia, et possidet in Germania Imperio Electo-
 ratum Hanoveranum. De secundo matrimonio Ottonis II.
 cum Gassenda descendit domus Ducum Ferraræ et Mutinæ.
 hucusque eruditissimus Dux Marschallus: ex quibus patet,
 antiquissimas fuisse Wolfenbutis in Italia, et Ruthardo
 coevas, atque ad nostra usque tempora continuatas; ut proinde con-
 cludere incunctanter liceat, Wolfenbutem nostrum
 ejusdem fuisse prosapie, qui ex Italia, imò ex eadem Italia
 parte quondam fundationes Rhenanicie adscripsit.

Cum igitur nomen, tempus, locus, aliaque circumstantia huic
 sistamibi conformes sint, nihil restat, nisi ut auctorem anti-
 quam fide dignum afferamus, qui testetur Wolfenbutem fuisse
 Rhenanicie conditores. Communis Historicorum sententia hanc
 in rem applicari potest, qui Wolfenbutem, filium Ruthardi,
 tradiderunt Saxonie nostri fundatorem. verum nimis arcte
 senserunt, qui eum solus Saxonie hominum statuerunt: imò
 plane errarunt, dum eum dem a magno illo Welfo Germanici
 Ducatus comite distinctum putarunt, hujus falsum Patrem et
 Avum Grambertum et Wazinum existimantes, veluti supra
 vidimus. Sed neque antiqui Scriptoris haud obscurum testimonium
 nobis et rei nostrae deest: hic est ille Anonymus Weingartensis,
 quem crediti omnes in historia Guelphica secuti sequuntur:
 audiamus de Welfo, ejusque filio Chrico sequentia scribentem:
 "Ecclesias Regales, scilicet Constantiensem, Augustensem, Tris-
 tensem, Cuiensem, Campidonensem, Ulmburgensem, magnis
 hypodis et magna familia ditaverunt: quasdam vero ex integro
 a primo fundamento, quae adhuc ad Successores spectant, honori-
 ficè construxerunt". Cum Scriptor has Ecclesias a fundamento
 constructas non denominet, facile possumus Rhenaniciensem
 inter has subinde digere, cujus auctorem Welfum, ejusque filium
 Chricum quidem scribat, sed particulae circumstantias forte
 ignorabat, ut plura scribere supercederet. Porro ex illis verbis:
 "quod eadem Ecclesia ad Successores adhuc spectant, colligit. Buce-
 llinus pag. 37. auctorem fuisse coarum, quem tamen alij viri
 eruditi ad saeculum duodecimum deprimunt: saeculo derimo
 Superior episcopus non poterat, ut qui de S. Concordia mentionem faciat,
 et forte eundem intellexit, ad quem Ecclesia Constantiensis et
 Rhenaniciensis adhuc spectabant, licet Authographo deperdito
 forte solum, transumptum saeculi duodecimi superesset.

Idem Scriptor quaedam alia de magnificentia fundatorum nostro-
 rum habet, quae hic transcribere non pigebit: in tantum
 ditati, ut

67

Hildegardis
et Bertha
Lilie Ludo-
vici Germa-
nici.

Ducelinus uxorem assignat Emeltudem : pariter erat, dum
Rupertum et Wighaerium filios Ruthaedi fuisse scribit, quod
quidem diplomate quodam pro fundatione Sincij Lucernensis
videbatur confirmari; Sed Rumpsius, qui 7. c. d. totam
chartam affert, omnem eximit serupulum; nullus enim verbo
ibi mentio fit Ruthaedi, praeterquam, quod ipse Rumpsius
cum Mabillonio in Anal. ad An. 837. merito de Authentia
hujus chartae dubitet.

Filius igitur Ruthaedi Welfo fuit, quem haecenus vulgò
Wolffhardum nominarunt. Huic erant tres nati, Ethico,
Conradus, et Rudolphus, praeter filiam Juditham, qua Impera-
tori Ludovico Pio nuptia ei genuit, deoolum, alvum postea Impe-
ratorem, duasq. filias Hildegardem et Bertham, quae successivi
factae sunt Abbatissa in celebri Parthenone Turicensi, ut in vita quoy,
S. Meinardi legitur, cujus cognata esse dicuntur. Rudolphus Juditha
frater, intimus Caroli Calvi sui nepotis consiliarius effectus est, à quo
plures Abbatias in Gallia obtinuit. Concedens favore Sororis sua Ju-
ditha Comes Furiensis et Antisiodorensis constitutus plures habuit
filios; in primis Conradum dictum Juniozem patrem Rudolphi I.
Regis Burgundiae transjuranae ad An. 888. deinde Hugonem Ab-
batem Balem Teanciae, comitem Aurbrianensem, et Andegavensem.
postremo Welfum Abbatem de Entula, seu de S. Riquier ad an. 884.
qui simul Abbas fuit S. Glumda Senonensis, mortuus an. 881.

Adelaidis horum mater mortuo marito Conrado secundas nuptias
contraxit cum Roberto forti dicto, Duce et Marchione Francia, ex
quo suscepit Robertum Franciae Regem, Avum Hugonis Capeti.
Porro Adelaidis teste C. Schoepfeliuo Alsati: Mss. T. I. pag. 753.
778. 780. 781. filia erat Hugonis tertij comitis Alsatia, Soror
Emengarda uxoris Ethicij s. Imperatoris; qua fundatae scribitur
Abbatiam Castein, in Alsatia, in chartis nostris notam. Fratre haru
erat Ruitfridus tertius comes Alsatia, qui obiit año 884.

Superest igitur Ethico filius Welfi, quem Fundatorem secundum Sincij
nostri videremus, qui hereditatem Patris in Suevia et Bavaria adeptus
est, atq. reliquorum Welforum stirpem propagavit: hujus nomen
Majoribus nostris ignotum erat; qua vero de eodem, sub nomine
Patris Wolfeni narrabantur, adeò absona erant, ut cesserit pigent.
Filios tres Ethiconem habuisse, necesse est: in primis Hunonem, qui
Pater fuit Conradi I. Imperatoris; deinde Henricum, de quo supra
indignationem Patris Ethiconis incurrisse narravimus; cui pariter
tres nati erant; Rudolphus, Ethico, et S. Conradus Epus Constantiensis
Restaurator noster secundus. Tertius filius Ethiconis secundi
Fundatoris nostri tandem est Welfenus, in diplomatis nostris et
chartis adeò celebris, ut merito Fundator Principalis celebretur.
postea circa annum 880. factus Abbas Sincij nostri, cui ad annum usq.
à fundatione prima saecularem 878. praefuit: ante susceptum
monachatum uxorem duxerat, et unicam filiam superstitem habebat
Diedpergam in quodam Kalendario nostro memoratam, qua unicum
Patre Rhenaugia sub eodem tumulo jacere creditur, cui titulus,
Fundatorum nostrorum, inscriptus est, Welfo et Ethicone probabiliter
alibi sepultis. Welfenum Ethiconis fuisse testatur eruditissimus
Zuehlambius, de con. intelligit subscriptionem chartae editae à Murato-

in Muratorio in antiquitatibus Italia T.I. pag. 276. qua data est a^{no} 827. et in fine exhibet Wolfgangum comitem in Furgau: memoratur pariter in originibus Guelficis T. II. pag. 239. comes Wolhart, et Welfon ad a^{nu}m 856. et 857. imo Goldastus T. II. pag. 32. chartam refert n. 22. datam a^{no} 850. Subscriptam sub Welfone comite Furgoriae, qui nosse Welfonus esse potest nomine Loro, a^{no}, proposita non abhorrentibus, ut adeo ante ingressum in religionem comitis officium gessisse censendus sit.

10.
Lazonica

De collateralibus hujus Stematis jam Supra in decursu aliqua memorata sunt; constituitur nempe Adalbertus frater Ruthardi Sator prima Stirpis Bavariae, Verona et Ferraria; et per Alonem II. ad a^{nu}m 1050. Secunda Stirpis Guelfonica et Bavaria, nec non hodiernorum ducum Stutina, quorum linea Epensis dicitur; ac denique per Henricum iconem Ducum Brunsuicensem et Cariburgensem, inde moderati invictissimi Regis Angliae. Ex alia parte, quamvis non adeo certo, gens Hochen-Zollana ad stirpem Guelficam refertur per Tassilonem, quem nonnus frater Welfi, alij vero Ruthardi comite Furgoriae natus, quem Juditha Imperatrix filia ducum coognatum eidem in tertio aut quarto gradu conjunctus.

Probabile est, Sigemarum quoque Vicum Nobilem, cui utiq; fundatoris propria erat cella alba, ejusdem prosapia existisse; Goldastus in notis ad Burchardi casus G. 7. pag. 131. ait: Sigmaringen a quodam Sigemaro fundatam fuisse, haud dubie eiusdem Stirpis; Tassilo per Gotwaldum habuit nepotem Sigefridum, forte alio ramine Sigmarum. Locus, tempus, necessitudo conveniunt. Ceterum eiusdem prosapia hodie sunt hodie Principes Hochen-Zollani, et serenissimi Reges Boemiae. Comites Niburgicos primi Stematis ex Guelforum familia exortos fuisse, nemo dubitat, licet ordo generationum nondum clarus appareat. Constat ex utroq; Edardo S. Gallensi, juniore quidem G. 3. minimo vero G. 27. apud Goldastum pag. 20. et 242. saeculo nono jam senescente prope comitem Niburgi residere cepisse, cujus filius Woto B. Norkeri balbuli ex sorore nepos S. Galli obitus erat. Rumpfius T. 5. G. 30. eundem comitem Adalbertum nominat. Hugobaldus comes Niburgi circa a^{nu}m 800 uxorem duxit Pietbergam filiam Burchardi Nellenburgici, ex qua procreavit S. Adalricum. A^{no} 1000. Guadus II. Imperator tribus mensibus illam arce obsedit, defendente Wenhero fortibus ibidem omite: ceterum ijdem dicitur simul omnes Chilingae, unde de illorum Suevico ortu constat. Nec ad Hugobaldum usq; ad Welfum nondum est solutus, et fortasse insolubilis; nam et qua affert Buccelinus, dubia, et nullis antiquis monumentis probata.

Interim certum est, ex linea recta Fundatorum nostrorum plures Vicos primi ordinis progenitos fuisse: nempe Conradum I. et Othonem IV. Imperatores: Rudolfum primum Regem Burgundiae; Juditham Imperatricem, et per eam Carolum salvum Imperatorem. Welfenus nos duos praecelarios Nepotes Conrados ex fratribus habuit: ex Henrico S. Conrادم Ep^{is} Constantiensi, et Ranone alterum Conradum Caesarem. Juditha Imperatrix mater, quod Supra monere debueram, erat Hegilvidis, qua teste Abillonio To. II. Anae. pag. 391. post Gisela Caroli III. u^{xo} rem effecta est Abbatissa Marij Calensis: illam Thegarus

Coe^piscopus

Handwritten marginal notes on the right edge of the page, including names like 'Sigmaringen' and 'Niburgi'.

Coepiscopus Trevicensis, auctor comvus vocata ex nobilissima stirpe
Saxonica. Idem Zuzlaubius dicit fuisse sororem Egberti, Ducis
Saxonie.
Sed jam Schema hujus Genealogia in linea recta Fundatorum
nostrorum delineandum est.

RUTHARDUS
año 700.

WELFO
Seu
Fundator Rhenangiae WOLFHARDUS Dux et Comes Alemannia.
año 778.

Conradus Rudolfus ETHICON
comes comes comes Alemannia
Parisiensis. Palatinus. Fundator Secundus
año 820. Judith Imperatrix
uxor Rudolphi
Rj.

Conradus junior Dux Burgundia	Runo	WOLFENUS Henricus	1. Carolus saluus Imperator
Rudolfus I. Dux Burgundia Transjurana	Dux Franconia	comes Turingia Dux cum curia Reformator an. 852. aureo.	2. Hildegardis 3. Bertha
	Conradus I. Imperator.	Abbas an. 858. obiit 878. Epus Constant.	1. Conradus Abbatissa Turingi

Huc non
pertinent

Chetberga cum
Patre
Rhenangia sepulta.

Scrpsit
hanc Circulationem, monachus et Prior dig. mus
Monasterij Rhenangiensis P. R. P. Mauritius
van der Meer, et de Hohenbaum
Anno 1709.

Transsumpsit vero P. Hugo Schmidfeld Monachus San-Blasiani
et p. t. Praepos. Gurawila-
col. año

